

El Molinot

Fogars de la Selva

Ubicació

Lloc/Adreça: Polígon 13 Parcel·la 8
Emplaçament Veïnat de Puig Castellar
Alçada: 171

Coordenades:

Latitud: 41.69505
Longitud: 2.60462
UTM Est (X): 467100
UTM Nord (Y): 4615994

Classificació

Número de fitxa 08082 - 170
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Modern Contemporani
Segle XVIII-XX
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Tipus de protecció: Inexistent
Observacions protecció: Nivell B del Catàleg de Masies i cases rurals en sòl no urbanitzable.
Data aprovació: dc., 31/10/2012 - 12:00
Accés Fàcil
Ús actual: Residencial
Titularitat Privada
Titular: 08081A013000080001ZH
Fitxes associades:
[La tornada del mercat](#)
Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa: dt., 01/03/2022 - 09:29

Descripció

El Molinot és el nom que rep una casa situada en ple cor del parc del Montnegre i el Corredor, al sud del Puig Castellar, i per sobre de la Riera de Ramió, no massa lluny del que es coneix amb el nom de pantà de Ramió.

La casa és de planta rectangular, amb la façana orientada a llevant, de planta baixa i pis. La coberta és de teula àrab, amb el carener perpendicular a la façana principal. A primera vista sembla que la casa actual és una ampliació de la primera, més antiga, tocant al marge. La disposició de les cobertes i l'estructura dels murs de les façanes de ponent i de llevant semblen indicar que el primer edifici era molt més estret amb el cobert a un sol vessant. A la façana orientada al sud, hi ha diverses obertures que respecten una certa simetria, sense emmarcaments de pedra, i una portella que sembla correspondre a una cort. Els paredats són de pedra irregular i argamassa sense pedres cantoneres rellevants i arrebossat de morter de calç als quatre costats.

En un costat, entre la façana de llevant i la de migdia, hi ha un petit edifici de planta rectangular, que s'adapta a l'orografia del terreny, amb cobert a un sol vessant. El paredat és de pedra irregular, amb les quatre façanes arrebossades amb morter de calç on s'hi observen dues portes a la façana de tramuntana i una segona a la façana de migdia, a més de dues petites obertures sota el ràfec mateix que permeten l'aeració i el pas de la llum.

A primera vista, tant la casa com l'orografia del terreny no permeten confirmar que aquest edifici hagi estat en èpoques reculades un molí, que el situaríem en algun indret prop de la riera de Ramió.

Història

En la documentació proporcionada pels llibres parroquials de Ramió i les descripcions del llibre manuscrit de la història de la família Caselles d'Hortsavinyà, antics propietaris del Molinot, sempre es refereixen a la propietat com un molí fariner.

En aquest manuscrit s'esmenta el Mas Carrerons i el Molí de Caselles, que estan situats al torrent de Carrerons, que els autors Jaume Fugarolas i Massó i Josep Vilà i Camps relacionen amb el Molinot. El document també parla de la riera del Molí, que els mateixos autors relacionen també amb el nom que rebia la part més alta del curs de la Riera de Ramió.

Seguint amb aquesta hipòtesi, el mes de juliol de l'any 1230, el Mas de Carrerons fou adquirit per Perpinyà Caselles i la seva esposa Dolça, quedant així sota el domini de l'Hospital. La transcripció del pergami diu que aquest mas afronta a llevant amb el Puig de Castellar, al sud amb el Puig de Guixart (actual Eres de Guixà), a ponent amb l'era de Ferregenç i al nord amb la fossa de la Prunera.

L'any 1259 el mas passa a mans del net, Pere Caselles.

L'any 1505 hi ha una capbreuació i establiment atorgat pel monestir de Sant Salvador de Breda a favor de Miquel Caselles, del Mas Carrerons de Ramió, amb el seu molí fariner, i una cabuda de dos-cents jornals de bous.

L'any 1582, novament, en una altra capbreuació, la propietat ja ha passat a mans de Nicolau Caselles, i el mateix llibre parla per primera vegada del Molí d'en Caselles.

En els llibres més antics de la parròquia de Ramió apareix el nom de molí de (o d'en) Caselles.

El nom de Molinot sorgeix per primera vegada al segle XIX.

L'any 1654 el llibre de Baptismes deixa constància del bateig de Josep, fill de Francesc Vilar i de Margarida, masovers que viuen al molí d'en Caselles.

L'any 1679 l'habiten Antoni Pulich i Elena.

L'any 1703, s'inscriu el bateig del matrimoni format per Antoni Caselles i Maria. El padrí és Pere Caselles d'Hortsavinyà. Anys després, Josep, fill del matrimoni esmentat, es casa amb Anna Call, de Fogars. I el 1774 neix el seu hereu, Josep.

L'any 1787 Pere Pagès i Maria Negre viuen el Molí de Caselles.

L'any 1797 Josep Caselles Call, masover del Molí de Caselles i família dels propietaris, es casa amb Teresa Bruguera (†1856). L'any següent neix el seu primer fill, Anton. Aquest, es marida amb Úrsula Torras, de Gaserans. L'any 1837 es casa en segones núpcies amb Caterian Riumbau. D'aquest matrimoni neix un altre fill, Josep.

L'any 1862 Josep Caselles Riumbau es casa amb Josepa Mas de Breda i, a partir d'ell, el cognom Caselles deixa de sortir en els llibres parroquials tot i que en el cadastre del mateix any el propietari n'és Pau Caselles que, a més del molí, declara cinc quarteres i mitja de secà, mitja quartera de vinya, vint-i-cinc quarteres de sureda, vuit quartans de castanyerada, cent noranta quarteres de bosc i cent una de terra erma. També declara diversos caps de bestiar, una junta de bous i un ruc.

L'any 1889 el propietari és Antoni Caselles, que tenia masovers, Narcís Durbau i Agustina Rubert.

Anys després la propietat fou venuda, desconeixem en quines proporcions, a Joaquim Oller es queda amb la casa, i a Pere Saurí i S.Framis (Sebastià segons la transcripció dels autors).

En els censos parroquials del segle XIX i inicis del XX la casa consta inscrita com el Molinot.

Entre els anys 1905 i 1928 hi viuran el matrimoni format per Lleonard Ventura i Joaquina Cané amb els seus fills (Melció, Àngela, Maria, Lluïsa, Dolors, Miquel, Neus i Rafel).

Tot i que els autors esmentats anteriorment assenyalen que abans de l'entrada al segle XVII ja estava abandonat, la tradició oral esmenta l'existència d'una bassa amb una instal·lació esgavellada que hauria format part de l'estructura del molí. També expliquen que l'aigua es derivava a partir d'una resclosa situada un quilòmetre més amunt a la riera de Ramió que derivava l'aigua fins al molí. Aquesta riera de Ramió seria la mateixa que antigament hauria rebut el nom de Carrerons.

L'any 2006 es conservaven els panys de parets que aguantaven la bassa i en un nivell inferior del sòl, a tocar de la riera, es podien veure dues bocanes on s'aixecaria el molí. Anys després, els masovers reompliren la bassa de terra per a fer-hi un hort al damunt.

Aquesta mateixa família, que hi visqué molts anys, treballava la terra i vivia del que recol·lectaven (blat, civada, ordi i sègol, blat de moro, fesols de mata, cigrons, patates i hortalisses i farratge pel bestiar). A més, tenien abelles per treure'n mel i cera, gallines pels ous. El bosc els proporcionava llenya i carbó. L'excedent el duien a vendre caminant dues hores o més cap a Hostalric o més lluny. Compraven arròs, sabó, arengades, xocolata o sucre i tornaven carregats fins al Molinot.

Bibliografia

AJUNTAMENT DE FOGARS DE LA SELVA (2012). Catàleg de masies i cases rurals en sòl no urbanitzable; dins *Pla d'Ordenació Urbanístic Municipal de Fogars de la Selva*.

FUGAROLAS i MASÓ, Jaume i VILÀ i CAMPS, Josep (2007). *Fogars de La selva, temps ha*. Fogars de La Selva: Edició dels autors.

